

عنوان مقاله:

ارائه الگوی ساختاری پیشرفت تحصیلی بر اساس درگیری فعال در مدرسه و امیدواری به تحصیل: نقش میانجی خوداثربخشی آموزشی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی مشاوره (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

علیرضا دلقدی - کارشناس ارشد، گروه مشاوره، دانشگاه پیام نور، ایران

خلاصه مقاله:

هدف از انجام این پژوهش بررسی ارائه الگوی ساختاری پیشرفت تحصیلی بر اساس درگیری فعال در مدرسه و امیدواری به تحصیل: نقش میانجی خوداثربخشی آموزشی بود. روش پژوهش کمی و از نوع همبستگی است. جامعه آماری پژوهش کلیه دانش آموزان دوره دوم شهر ری در سال تحصیلی ۱۳۹۹-۱۴۰۰ بودند. حجم نمونه ۵۰۰ نفر از این افراد بر اساس بر طبق مدل کلاین (۲۰۱۶) و به شیوه نمونه گیری غیرتصادفی در دسترس انتخاب و به مقیاس شاخص معدل ترم گذشته، پرسشنامه خوداثربخشی آموزشی جینگز و مورگان (۱۹۹۹)، پرسشنامه درگیری فعال در مدرسه وانگ و همکاران (۲۰۱۱) و مقیاس امیدواری به تحصیل خرمانی و کمری (۱۳۹۶) پاسخ دادند. داده ها با ضریب همبستگی پیرسون و معادلات ساختاری و با استفاده از نرم افزارهای SPSS و AMOS تحلیل شد. نتایج نشان داد که خوداثربخشی آموزشی، درگیری فعال در مدرسه و امید تحصیلی بر پیشرفت تحصیلی تاثیر مستقیم دارند. ($P < 0/01$) همچنین بر اساس یافته های این پژوهش، مدل اصلاح شده از برازش مطلوبی برخوردار بود ($GFI = 0/938$ ، $RMSEA = 0/049$ ، $IFI = 0/946$ و $P\text{-value} < 0/05$) و تاثیر غیرمستقیم درگیری فعال در مدرسه و امید تحصیلی نیز از طریق نقش میانجی خوداثربخشی آموزشی بر پیشرفت تحصیلی معنادار بود. مدل ارزیابی شده از برازندگی مطلوبی برخوردار است و گام مهمی در جهت شناخت عوامل موثر بر پیشرفت تحصیلی دانش آموزان است.

کلمات کلیدی:

خوداثربخشی آموزشی، درگیری فعال در مدرسه، امید تحصیلی، پیشرفت تحصیلی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1325725>

